

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**F. Cornelii Cvtii Cæsarei Consiliarij et Historiographi
Ordinis Eremitarum S. Avgvstini S. Nicolavs Tolentinvs
alijque aliquot eiusdem Ordinis Beati**

Curtius, Cornelius

Antuerpiæ

16. Mulieris vehementem & diuturnam paralyisin curat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37243

nentium ; quibus & ipse æger jam non æger, sed inusitato gaudio veluti ebrius suam quoque vocem junxit. Ad quem deinde S. NICOLAUS : *Ne metue ; pro te apud Deum intercessi : hic morbus non erit tibi mortalis.* Simul hæc dixit, omnes dispersuere. Petrus verò non lætitiâ, vix se capiens, voce vocalissimâ filiam suam appellans, *O mea nata Magdalena,* inquit, (id virgini nomen est, vivitque etiamnum Deo devota) *quid ego vidi hodie ?* cumque diu præ gaudio loqui non posset lacrimis vocem interturbantibus, singultiendo tandem insperati spectaculi ordinem recitavit. Ut omnium non fuisse crederes, eventus ostendit : nam eo ipso temporis puncto melius habere visus est, & intra paucos dies plenè valere, atque super sanus vivere totum omnino & amplius decennium.

16.
Mulieris
vehemen-
tem &
diutur-
nam pa-
ralysin
curat;

Recens est quod addam, gestum pronuper in oculis nostris, oppidum mirabile & memorabile. Est hic *Antverpia* dico, egregium par conjugum ; ille *Bartholomæus van Eeck*

hove nomine, opificio stannarius, ista *Maria de VVael*: quæ nescio quo tristiori nuntio inopinatò perculsa sensit desubitò sinistrum sibi latus acutissimo dolore affligi. Medici acciti pleuritidem credere, & fomenta sollicitè, sed frustra adhibere. In dies malum increvit, diffuditque se ad pedis usque volam. Neque ibi steterit: sed dexterum quoque pedem, & quod supra illum est ad pectus usque invasit, infestumque habuit eodem tormento. Jam multò sollicitius, sed nihilò felicius laborare Medici, & totos tres annos omne genus pharmacis, unguentisque, & ferventibus balneis morbum istum oppugnare, sed non expugnare. Cumque in urbanis Medicis nihil præsidii esset, placuit circumforaneum, qui casu tum advenerat, accersere. Ille verò examinata muliere, insigni cum confidenti loquentiâ; *Medicorum*, inquit, *nimis multa manus tibi, ô bona, pedes perdidere. Nisi à calo tibi salus veniat, tota periisti.* Vaticinari visus est: nam haud multò post solutis nervis pedum

dum omnem prorsus usum perdidit. Iterum itum ad pharmaca, fomenta, balnea: itum, inquam, annos omnino quinque. Vin' sciri quàm inauspicatò? Crura retrosum flexa, calces natibus adhaesere: genua sibi invicem connextam arctè rigideque, vix ut tantillum viribus omnibus divellipotuerint, quo lineum discrimen interciperent, ne computrescerent. Globum dixisses, non mulierem, quem in lectulo volubant, revolvebantque alienæ manus. Immò vivum cadaver erat in quo plus mortis quàm vitæ invenires; nempe, cui totum infimum umbilicum corpus omni sensu exutum vitalis calor destituerat. E hunc globum è lectulo in sedem collocabant quotidie domestici, cum pedes antèa vi magnâ à clavis avulssissent, fasciisque contra casum vinxissent, & ad officinam veluti ad spectaculum omnibus deportabant. Sic vixit, hoc vivere est, integrum bionium. Medici interim artis om

nia remedia experiri ; divinum
 etiam Augustiniani suggerere, &
 dare sacrum paniculum : quem
 sæpè sæpius sumpsit ægra, sed ut
 illa ipsa fassa est, nullâ aut modi-
 câ cum fiducia ; donec filius ejus
Adrianus suâ pietatem matris ac-
 cenderet, & salutis spem faceret.
 Is fortè è templo Augustiniano à
 divinis laudibus redibat, & (Di-
 vo NICOLAO natales dies erant)
 paniculum sacrum (distribuere
 tunc mos est) afferebat. Redibat,
 inquam, tumentibus oculis, & à
 lacrimis, quas pro salute matris
 fuderat, rubentibus, rogatque
 eam, ut isto vespere hunc sumere
 ne gravetur cum certâ in Deum
 & D. NICOLAVM confidentiâ. Di-
 gresso filio, pater materque mira-
 ri & laudare *Adriani* sui pietatem,
 & collacrimari. Illa quoque sa-
 lutem jam non desperare; & *Quid*
si, inquit, filium tam pium Deus au-
diat, & in matre patret miraculum?
potens est enim. Quid multa? sum-
 pto paniculo in lectum deponi-
 tur; tollitur postridie, & sellæ

E 5 pro

pro more alligata ad officinam
 deportatur. Inde, sacrum suo Deo
 vo canentibus Augustinianis
 regione templi habitat, ad quod
 & aram liber ei prospectus est
 Deo se & NICOLAO calidâ prece
 commendat. Dum tota in eo est
 ecce, sponte rumpuntur fasciæ, quæ
 nua se distendunt, extendunt pe-
 des. Mulier maritum inclamare
 & animo delinquit. Ille accurrens
 & quid desit, rogare. Tum ad
 reversa continuo mulier: *Quid
 mihi desit?* ait, *sentio D. NICOLAO
 invisam manum, sentio miraculum
 & nisi fallor, pedibus insistere posse
 deor.* Simulque surgere conata est
 & stetit, sed non satis firmo vesti-
 gio; quia nondum plenum robur
 nervi acceperant. Experta est deinde
 inde sibi vires subnasci, ambulat
 vitque, & nunc ambulat pedibus
 reliquoque corpore sanissima. Me-
 dici non credere factum prius
 quam oculos arbitros adhibuerunt
 sent: tum in NICOLAO Deum laudare
 dare, illique curationem hanc
 tam adscriptum ire.

Sift